

Έχεις κάποια ιδιαίτερη προτίμηση στον Ζαμπέτα...
«Οσον αναφορά το ρεπερτόριο, όχι, όχι» μου ξεκαθαρίζει «...ο Ζαμπέτας άλλωστε είναι... ομοιογενής».

Τον αφήνω να ολοκληρώσει την σκέψη του ...
«Άν εξαιρέσεις τα πρώτα τραγούδια της ρεμπέτικης του εποχής που είχαν διαφορετικό χρώμα», μου επισημαίνει, «μπορώ να πω ότι αν και μεταγενέστερος πλικιακά από τους ρεμπέτες, το ύφος των τραγουδιών που έγραψε ήταν πραγματικά ρεμπέτικο».

Νοιώθω ότι χάνω τον έλεγχο... με πάει εκεί που αυτός επιθυμεί...
Προσπαθώ να τον επαναφέρω...

Πες μου δύο λόγια για την καταγωγή σου;
Γεννήθηκα στην Λεμεσό της Κύπρου, αρχές της δεκαετίας του '60
Στην οικογένεια μας, η μπέρα μου ήταν προϊκισμένη με μία ιδιαίτερη φωνή. Βέβαια δεν τραγουδούσε μόνο αλλά και χόρευε εξαιρετικά, αν και ο «μουσική φλέβα» ανήκει στον αδελφό της και θείο μου...

Συνειδητοποιώ ότι τον κυριεύει η συγκίνηση...
«Δεν ήταν μουσικός, ήταν ιερέας και Βυζαντινός, έψελνε και τραγουδούσε με μοναδικό τρόπο... ήμουν μόλις 6 χρονών... αλλά η πληθωρικότητα και το εύρος της φωνής του ηχεί ακόμα και σήμερα στα αυτιά μου».

Σταματάει και προσθέτει με νόημα...
«...δεν έψελνε μονάχα, τραγουδούσε και λαϊκά τραγούδια. Σαν τώρα θυμάμαι την φωνή του να ερμηνεύει Θεοδωράκη».

Ενώ τελειώνει την φράση του, αυθόρυμπτα ξεκινάει να παιζει τις πρώτες νότες του τραγουδιού "Απ' το πρωί μές στην θροχή και μέσα στο λιοπύρι"...
Έτσι όπως τον βλέπω απέναντί μου... μου δημιουργείται η εντύπωση ότι σχεδόν «αγκαλιάζει» το μπουζούκι του και τον συνεπαίρνει στην κυριολεξία ο ήχος του...

Τον ρωτάω για την πρώτη φορά... για τα πρώτα του μουσικά ακούσματα.

«Αρχικά ήμουν μέρος μιας παιδικής χορωδίας και έπαιζα μαντολίνο αλλά με απόλυτα εμπειρικό, ακουστικό τρόπο. Σε πλικία επτά χρονών αρχίζω και πειραματίζομαι με το μπουζούκι. Ο ήχος του Ζαμπέτα, ο τρόπος που έπαιζε αποτέλεσε το πρώτο μου ερέθισμα. Αν και πολύ μικρός συνειδητοποιώ ότι μου αρέσει ο ήχος του μπουζουκιού, ήθελα να τον ακούω είτε στο ράδιο είτε να τον παράγω ο ίδιος, παίζοντας! Θυμάμαι ότι προσπαθώ να αποδώσω το πρώτο τραγούδι μου, ένα παραδοσιακό Κυπριακό. Το «Στείλε με μάνα, στείλε με». Ήμουν τυχερός καθώς οι φωνητικές μου ικανότητες «καλύπτουν» τις τεχνικές μου αδυναμίες. Αυτό ήταν! Η μελωδία, ο παραγόμενος ήχος του τρίχορδου ιταλικού μπουζουκιού επικουρούμενος και από την φωνή μου μεταβάλλεται σε έναν τρόπο έκφρασης.

Το πρόσωπό του φωτίζεται... με κοιτάει στα μάτια ...Και ξαφνικά όλα αποκτούν νόημα, ουσία και περιεχόμενο. Ήμουν μόλις 7 χρονών και είχα ανακαλύψει ένα μουσικό παράδεισο. Αργότερα, Βέβαια, στα εφιβικά μου χρόνια θα μπει στην ζωή μου και η κιθάρα.

Ως έφηβος πια, πότε και που συνειδητοποίησες το μεγαλείο της μουσικής;
Σε μία συναυλία του Θεοδωράκη, στο στάδιο Τσίριο της Λεμεσού το '75. Θυμάμαι, κοιτούσα αμέριμνος πριν ξεκινήσει το μουσικό πρόγραμμα, τον περίγυρο του σταδίου, τα περιβόλια, τους μουσικούς που προετοίμαζαν την σκηνή... Ξαφνικά... ξαφνικά σβήνουν τα φώτα και ξεκινάει ο Θεοδωράκης το «Ένα το χελιδόνι»... και εκεί τέλειωσαν και άρχισαν τα πάντα!

Μίλησέ μου λίγο περισσότερο για την εποχή εκείνη, της εφιβείας σου. Συμμετείχες, φαντάζομαι, σε κάποιο συγκρότημα με φίλους παίζοντας μπουζούκι.
Ήταν της μόδας τότε τα μουσικά συγκροτήματα. Εγώ θέβαια προερχόμουν από την μουσική σκηνή του εντέχουν και λιγότερο του λαϊκού τραγουδιού, γι' αυτό θεωρήθηκα

Όταν γινόμαστε μία μεγάλη παρέα και δημιουργείται μία σχέση με το κάθε τραπέζι, εκεί τα πράγματα γίνονται θεϊκά και εγώ πλέω σε εφτά ουρανούς.

και μπουζουξής "γιαλατζί", παραδέχεται χαμογελώντας. Βέβαια το ρεπερτόριο μας άλλαξε ριζικά μετά την τουρκική εισβολή. Έγινε επαναστατικό, με πολιτικό περιεχόμενο καθώς επηρέαστηκε όχι μόνο από την τραγωδία της Κύπρου αλλά και από το μεταπολιτευτικό κλίμα που επικρατούσε στην Ελλάδα.

Και πότε φεύγεις από την Λεμεσό;
Σε πλικία 18 χρονών, το 1981 περνώ στην Βιομηχανική Θεσσαλονίκη, όπου και θα παραμείνω μέχρι το 1991.

Η Θεσσαλονίκη είναι αναμφίβολα ένας ακόμη σταθμός στην μουσική σου καριέρα... Τι ατμόσφαιρα επικρατούσε στην συμπρωτεύουσα δεκαετία του '80;
Ένας μουσικός παράδεισος. Είχε μία ποιότητα αυτή η πόλη. Ίσως επειδή ήταν κλασσική φοιτητούπολη. Θυμάμαι, έπαιζα σε μαγαζιά που ακολουθούσαν ένα συγκεκριμένο πρόγραμμα. Το πρώτο τμήμα το αποτελούσαν ορχηστρικά κομμάτια που οι θαμώνες άκουγαν με θρησκευτική ευλάβεια, ενώ το δεύτερο ήταν αυστηρά ρεμπέτικα, μόνο ρεμπέτικα, τίποτε άλλο.

Συνέχεια στην επόμενη σελίδα